

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

**ur
zi
ca**

**LEGENDA DESENULUI: — Și totuși nu e
legendă, ci o fermecătoare realitate.**

MARELE PRIETEN

de CONSTANTIN OTTESCU

Am un prieten care știe toate :
Și sfatul bun și fapta înțeleaptă,
Cunoaște și avintul ce răzbate,
Și cumpânirea calmă care-șteaptă.

Mi-avintă Pegasul spre poezie
Dar mă și-ndrumă clar cum să-l învăț
S-ajungă sus în zbor de ciocirle
Cum să-l hrănesc, să-l mângii, să-l răsfiț.

Veghează lângă masa mea de lucru
Și gândului cel bun ce-mi înflorește
Îi pregătește sevă, involucru,
Mi-l apără, mi-l ține și mi-l crește.

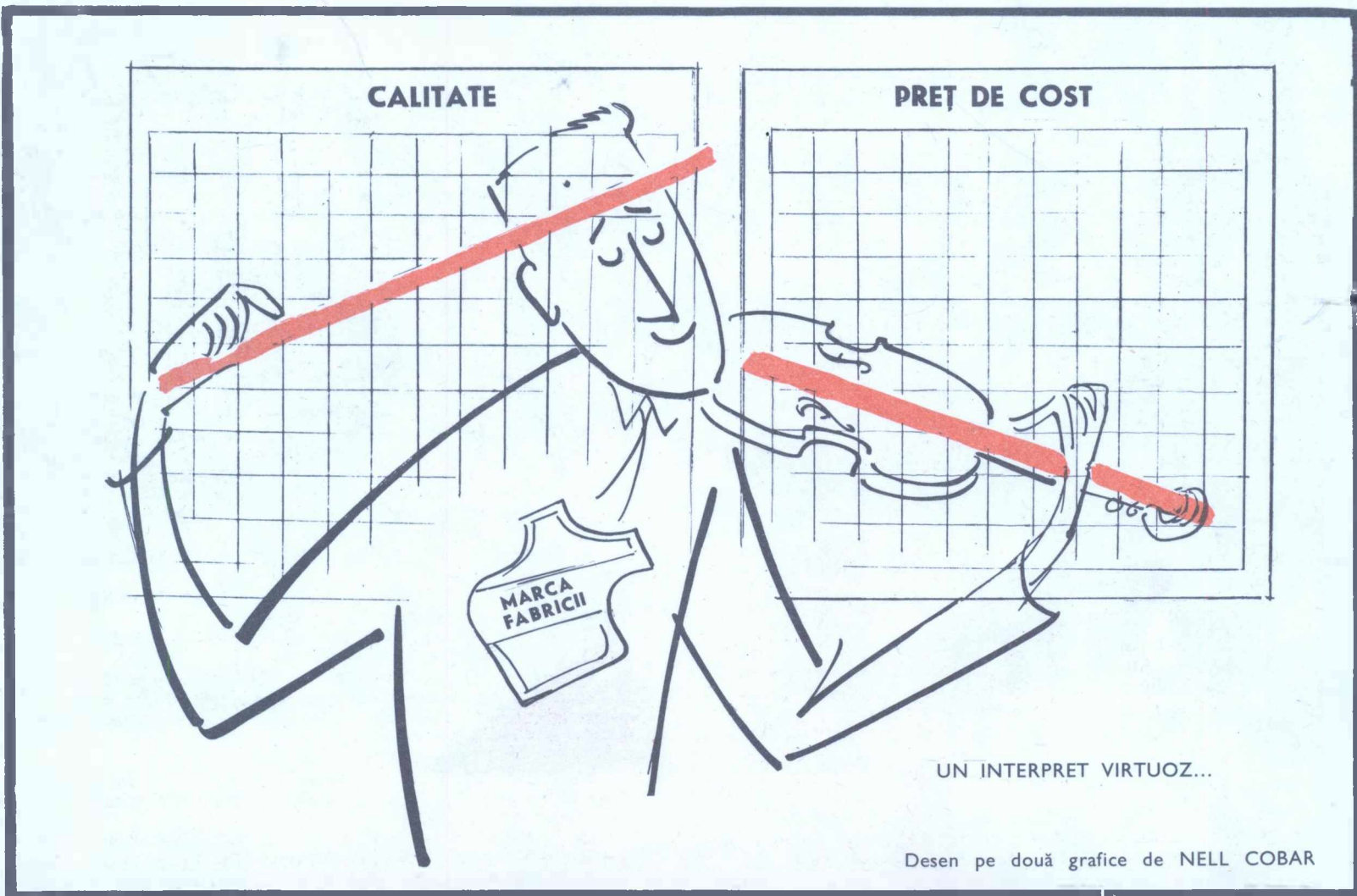
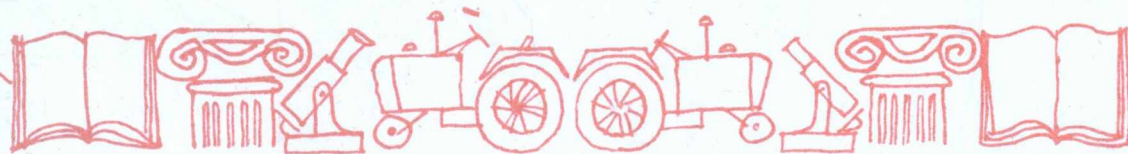
Cunoaște cibernetica și sportul,
Literatura și jurisprudența
Și în construcții și-a adus aportul
(A învățat pe timpuri rezistența).

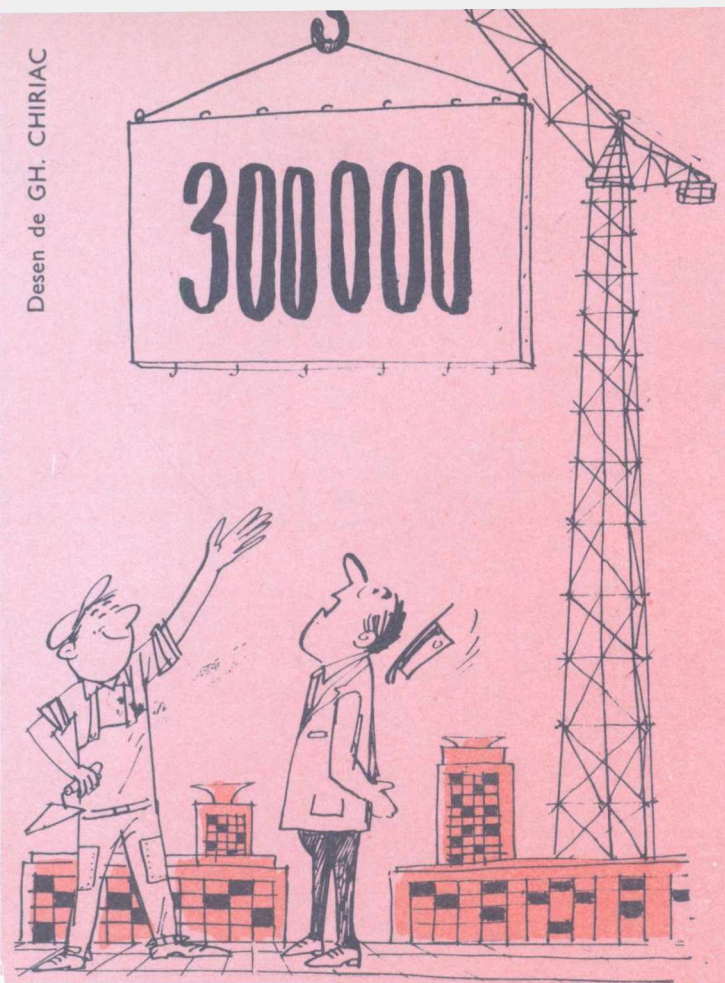
Cunoaște-atît cît nu mă simt în stare
Cu vorba sau cu scrisul să enumăr
Dar știu că-n faptul bun și nou ce-apare
El implicat a pus îndemn și umăr.

Înlăturînd obstacole și piedici
A fost și e dușmanul suferinții
E poate cel mai tată dintre medici
Și cel mai medic dintre toți părinții.

În meserii e priceput la toate
Prietenul meu sincer bun și drag,
De mă-ntrebați la bază ce e? Poate
Că v-aș răspunde : Purtător de Steag!

Ce vîrstă are? Cine nu ghicește
Căci vîrsta lui dă vremii înțeles
Și ca voinicul din poveste, crește...
Azi a crescut cu-al patrulea Congres!...

— Ce reprezintă?
 — O cifră «cheie»!
 — ???!
 — Da, numărul cheilor de la apartamentele pe care le vom preda pînă în 1970!...

În prima primăvară
 a primului an
 după ce-l dăduseră afară
 din rai, pe primul pămîntean
 — cu întreaga familie —
 către mijlocul lui aprilie
 ieși la cîmp străbunu'
 să pîndească lăstumu'
 cu numărul unu...

Pregătise tot : și lamura grăunții,
 și plugul de lemn
 (și sudoarea frunții)
 Mai aștepta doar acel semn
 acel îndemn,
 acea poruncă,
 să poată să se apuce de muncă.

Dar vai, nu se ivi pe cer
 intraripatul mesager.

A stat omul o zi, și încă o zi,
 cu ochii țintă spre miazăzi
 și-ar mai fi stat, poate, o sută;
 dar într-o noapte auzi
 o voce binecunoscută

care i-a spus
 (ceva cam de sus) :
 «Fiule, mi-e că aștepti degeaba!
 Se vede treaba
 că pasărea s-a rătăcit pe drum...
 Nici n-avea cum
 să îl învețe pînă-acum.
 Ai să mai încrestezi de multe ori în grindă
 pînă ce-o fi să îl deprindă.

Cu o primăvară unică
 nu se face rînduică».

EX- PE- RIEN- ȚA

TUDOR MUȘATESCU

Trei fete creionete

Raionul de confecții al «Magazinului universal central din Anina» a primit, spre vînzare, circa patruzeci de haine din imitație de piele. Drept care, profitînd că nu e o oră de vîrf și că magazinul e aproape gol, cele trei tovarășe de la raionul respectiv, s-au așezat la marginea teighelei, fiecare fiind prevăzută cu o foaie de hîrtie imaculată și cu un creion bine ascuțit.

Tustrele «fetele» sînt blonde. Adică, mai exact, una e blondă de cîteva zile, alta a fost pînă acum cîteva și cealaltă, va fi, peste vreo două-trei. Și, pe lângă blonde, mai sînt și foarte vesele. Vesele, pentru că o «partidă» de haine din imitație de piele, nu e o marfă care sosește în fiecare zi, pentru desfacere și care — foarte solicitată fiind — se poate (ah, cît de ușor!) integra în prevederile cunoscutei zicale: «Are Kira socoteală».

Dar să dăm cuvîntul celor trei nuanțe de blonde.

BLONDA I: (scărpinîndu-se meditativ cu vîrfurile creionului într-o sprinceană, unde are o ușoară eczemă marginală) E! Cum procedăm? Anunțăm în vitrină că ne-au sosit haine din imitație de piele?

BLONDA II: Negreșit! Cetățenii trebuie să știe că, întotdeauna, magazinul nostru e bine asortat.

BLONDA III: (după ce s-a scobit reflexiv cu vîrfurile creionului în strungăreață) Da, dar o să avem cereri mai multe și noi nu avem decît 40 de haine.

BLONDA I: Just.

BLONDA II: Clar.

BLONDA III: Și-atunci?

BLONDA I: Atunci, uite ce propun eu! Anunțăm în vitrină că au sosit haine din imitație de piele și că se vor vinde în ordinea înscrierii amatorilor, numărul hainelor fiind redus.

BLONDA II: Asta e birocrațism, fir-ai tu a dracului să fii că de cînd mă nervezi!

BLONDA I: Dar de ce să fiu a dracului, și cu ce te-am enervat eu pe tine?

BLONDA II: Nu tu, dragă! Coaja asta de la eczema din sprinceană pe care, în sfîrșit, am putut s-o rîci... (o suflă, în spațiu, ca pe o muscă pe care o ținea captivă pe buricul degetului arătător).

BLONDA III: Uite ce, fetelor! Eu propun să fim mai practice. Și — ca să nu facem nici scriptologie de pomană și nici să nu nemulțumim pe cumpărători — să repartizăm mai întîi, marfa. Să vedem

ce avem, cui dăm în primul rînd și ce ne mai rămîne și pentru ceilalți pe urmă. (către Blonda I) Tu cu cîte bucăți te înscrii?

BLONDA I: Păiiii... stai să vedem!... Una mi-o iau pentru mine personal.

BLONDA III: Scrie, dar scurt... U.Pe.Me.Pe. Adică: Una pentru mine personal.

BLONDA I: Am scris... Una pentru soră-mea a mare...

BLONDA III: U.Pe.Șo.Ma.

BLONDA I: Așaaaa... Iau și mamei una...

BLONDA II: I.Ș.Ma.U...

BLONDA I: Lu'cumnată-mea una...

BLONDA I: (scriînd) Lu.Cu.U. (apoi, rămînînd pe gînduri cu bărbia proptită ca o mandarină în creion) Șiii... cui să-i mai iau...?

BLONDA II: Păi, dacă n-ai cui, de ce să iei?

BLONDA I: Să fie acolo de rezervă.

BLONDA III: Atunci scrie: Se.Fe.A.De.Re.

BLONDA I: Am scris...

BLONDA II: Ia vezi cîte ai scris cu totul?

BLONDA I: (socotește) Șa...

BLONDA III: Va să zică, șase!... Bun! (către Blonda II) Tu cîte iei?

BLONDA II: Eu știu pe dinafară că mi-am făcut lista de cînd ni s-a anunțat că sosește marfa... Op!

BLONDA I: Op, săriși! De ce să iei tu opt, cînd eu am luat numai șase? Știi că ești bine?

BLONDA III: Stați, dragă, stați! Să nu începem să ne certăm degeaba... Că nu sîntem numai noi în magazin! Poate și alți colegi au nevoie... Așa că, eu zic să luăm noi cîte opt ori trei egal 24 și restul să-l lăsăm la dispoziția celorlalți.

BLONDA I: Și cetățenii ce mai iau?

BLONDA III: Cum ce mai iau? Iau cunoștință din anunțul pe care o să-l punem în vitrină că «stocul de haine din imitație de piele care a sosit s-a epuizat...».

BLONDA II: (caritabilă) Oricît, tu! Măcar trei bucăți să punem în vînzare. Ne sacrificăm noi trei și renunțăm, fiecare la cîte o haină.

BLONDA III: Sînt absolut de acord, numai că de ce să ne sacrificăm tot noi care am făcut o repartitie justă și să nu luăm din lotul pe care l-am lăsat pentru colegi?... Să fim logice, tu!

Nicolae Blaga,
directorul Combinatului de hîrtie
și celuloză din Călărași

Dacă ar exista o statistică, ar consemna probabil faptul că cel mai răspîdit bun de larg consum este hîrtia. Da, cititorule, hîrtia. Agenda în care îți notezi numărul de telefon al primei iubiri, din ce e confecționată? Să-ți spun eu, fiindcă în acele clipe acest amănunt te-a interesat cel mai puțin. Din hîrtie. Tot din hîrtie sînt și biletele cu care intri la cinema împreună cu secretara, cinci ani după ce ți-ai notat în agendă numărul de telefon al logodnicei. Pe hîrtie ți se comunică avansarea în schemă și muștrarea scrisă. Pe hîrtie îți înregistrezi cu mîna tremurîndă noul venit în vîrstă de cîteva ore, și tot pe hîrtie se mai întîmplă să trimiți jalbă tribunalului că odorul, azi mare inginer, a uitat de părinți. Suflet de hîrtie.

PRIMELE ÎNTÎLNIRI

După un drum lung și extrem de obositor (la drept vorbind n-a fost nici lung, nici obositor, dar e bine ca această versiune să ajungă la urechile redactorului-șef, intrucît se apropie sezonul primelor) iată-mă ajuns la Combinatul de hîrtie și celuloză din Călărași. Din depărtare combinatul pare un complex pastelat de blocuri de pe litoral sau dintr-un cartier nou al Bucureștiului. Impresia îți stăruie pînă te oprești la biroul de informații. Aici, o fată veselă și nostimă foc te întrebă ce dorești. Uită o clipă scopul vizitei, și văzînd tineretea și drăgălășenia din obraji ei, te simți ispitit să-i spui ce dorești, dar n-ai curajul s-o faci... Doar nu ți-a dat redacția bani de deplasare pentru un reportaj pe aleile parcului sub clar de lună...

Te smulgi așadar din vraja viselor neredacționale și răspunzi sec:
— Doresc să ajung în biroul tovarășului director...

Am urcat scările și am ajuns. Tovarășul director Blaga se afla tocmai într-o dezbatere despre hîrtie pe linie de mai mult și mai bun... I-am arătat că sînt de la «Urzica», el s-a bucurat enorm... (aflînd că am venit să scriu despre realizări) și, amabil, mi-a pus la dispoziție un ghid tinerel de la serviciul tehnic, pe numele mic Ionel, pe numele de familie Dumitrescu, și pe numele de profesie fabricant de hîrtie, un băiat extrem

ÎNSEMNĂRI DESPRE O COALĂ DE HÎRTIE

REPORTAJ: I. AVIAN

DESENE: A. POCH

de modest atîta vreme cît nu vorbește despre «combinatul lui». Simpaticul ghid amator mi-a ținut pe parcurs cîteva prelegeri teoretice încît dacă într-o zi redactorul-șef n-o să fie de acord cu vreun foileton de-al meu, îmi cer transferul la combinatul de hîrtie ca tehnician-umorist. Numai să nu-mi semneze Bucureștiul transferul și în răstimp Călărași să se răzgindească...

CÎTEVA SURPRIZE

Bănuieți voi, stimați cititori, din ce se fabrică hîrtia la combinatul din Călărași? Din furaje. Din paie. Din niște simple și banale paie cu care se hrănesc vitele. Ți-ai închipuit vreodată, studentule, că teza ta la anatomie, la matematică sau la istoria artelor o scrii pe nutreț? Firește, după această dezvăluire n-o să te duci la librărie să ceri o sută de coale nutreț velin sau un caiet de furaje dictando. Dar materia primă, oricît ar părea de neelegantă, o constituie totuși paiele... Mi-a spus cineva că o vacă mănîncă pe zi aproximativ o sută de caiete sau respectiv treizeci de cărți.

Și tot vacă rămîne...

Pentru ca să se poată prezenta cu fruntea sus celor în drept, paiele, înainte de a ajunge carne,

Ionel Dumitrescu

Vasile Bordea

libreté CEC, loz în plic, carte de telefon, confeti, șervețele sau scrisori de dragoste, suferă o gamă impresionantă de transformări.

O fugară vizită la tocătorie. După cum arată și numele, aici se toacă. Paiele. Din baloturi cu fire lungi, în două, trei secunde, țac-țac, paiele ajung fire scurte. Nu-i de mirare. Vor și ele să fie la modă. Se poartă scurt, nu?... Doar că în locul foarfecelor de croitorie există aici o serie de cuțite speciale, automate, care «modernizează» paiele cît ai clipi din ochi. Tocătorie este o hală imensă, brăzdată de uriașe benzi rulante care transportă automat, nu vă spun deocamdată unde, paiele forfecate mărunt.

ACUM E ACUM!

Dar iată că a sosit mult așteptatul moment să aflați unde sînt transportate rămășițele pămîntești ale paielor. Fiți tari, iubiți cititori! Fiți foarte tari! Paiele se transportă... vă țineți bine? Da? Atunci aflați că paiele se transportă la atelierul de fierbere. Ce ziceți? Nu-i colossal? V-ați așteptat la o asemenea surpriză? Mă rog, chiar dacă nu-i surpriza atît de uluitoare, paiele făcute harcea-parcea sînt totuși aduse aici.

În acest atelier de fierbere care, între noi fie spus, aparține de secția de fabricare a celulozei,

furajul își urmează implacabilul destin: e fiert! Apoi sortat, albit, spălat, într-un cuvînt, supus unor chinuri fizico-chimice. Mîngierea lui constă în faptul că totul se desfășoară automat. Pe un tablou de comandă imens — prevăzut cu zeci de becuri și beculețe albe, roșii, verzi — tehnicieni, asemenea unor vrăjitori moderni, știu exact cum își petrec vremea paiele, în fiecare cazan. Cît au fiert, cît trebuie să mai fiarbă și cînd au devenit în sfîrșit pastă, adică celuloză. Alte tablouri de comandă, dirijate electronic, indică discret cînd trebuie sortată celuloza, cît trebuie albită, cît trebuie spălată. Mă rog, o toaletă completă care amintește de Baia centrală. Cu deosebire că noi, la Baia centrală, deocamdată, nu ne săpunim electronic ci manual. Ne-au luat-o paiele înainte...

PE FURIȘ APARE HÎRTIA

Și să vă mai destăinuiesc un amănunt, scumpii mei cititori, care v-a scăpat.

Celuloza este treapta superioară a paielor. Asta încă nu înseamnă mare lucru. Mare lucru înseamnă hîrtia. Și pentru acest mare lucru pătrundem într-o altă hală imensă, dimensiuni uriașe, utilată cu ce are mai modern secolul douăzeci în materie de fabricare a hîrtiei. O dată cu noi, înaintea noastră

Vasile Florescu

și după noi, în aceeași secție pătrunde celuloza. Noi ajungem gîfînd pe scări, ea gonește prin conducte. E mai grăbită. Noroc că nu sintem confundați fiindcă celuloza e dirijată către atelierul de măcinare... Aici, în cazane uriașe, celuloza e luată de scurt sau de lung, în funcție de necesități: dacă fibrele de celuloză sînt prea scurte, tragem de ele electronic, dacă sînt prea lungi, le tăiem. Fără multă vorbă. În doi timpi și trei butoane. Procesul de fabricație a hîrtiei superioare interzice folosirea fibrelor de celuloză de dimensiuni neegale. Și asta din 1001 de motive. Primele o mie de motive nu le-am notat fiindcă riscam să pierd trenul spre București. Am reținut numai ultimul motiv: fibrele de celuloză au datoria să fie de aceeași dimensiune pentru că astfel hîrtia va fi fără cusur. Tot din aceeași cauză, la fabricarea hîrtiei superioare se mai adaugă în amestec și celuloză din rășinoase. Din păcate celuloza din rășinoase nu influențează și asupra calității unor lucrări literare așternute chiar și pe cea mai superioară hîrtie... (precum vedeți, profit de acest prilej ca să-mi fac o serioasă auto-celuloză).

STAȚI, CĂ NU-I GATA!

Oricît ar fi utilajul de modern, oricît ar fi materia primă de perfectă, fără o materie primă umană de cea mai bună calitate, rezultatele s-ar dovedi minime. Or, în secțiile acestui combinat, această ultimă materie primă e prezentă în toate cele trei schimburi. Dacă nu ne-ar fi teamă că intrăm în conflict cu pompierii, am spune că aici oamenii muncesc cu foc.

L-am cunoscut la secția de fabricare a hîrtiei pe tînărul «fabricant» Bordea Vasile. Prin mîna lui a trecut prima coală de hîrtie produsă de combinatul din Călărași. O coală de cîteva sute de metri pe care au fost înscrise primele succese ale colectivului. Muncitor de nădejde, Bordea al lor. Adică al nostru. A venit de la fabrica de hîrtie din Bușteni. De-acolo a venit cu trenul. Acu' nu mai vrea trenul. Vrea cu mașina. Adună bani și are spor. Nu s-a fixat încă supra tipului. Că există și Fiat 600, și 50, și 1 100. Și asta pentru cînd cînd muncești cu teamei, ești și salariu bun, și prime frumoase. Și titlul de fruntaș. Și locuință în bloc nou.

Pină o să conducă Fiatul, Bordea conduce cu pricepere o uriașă mașină de fabricat hîrtie. Mi-a dovedit negru pe alb calitățile multiple ale hîrtiei produse la Călărași, așternîndu-mi date și amănunte tehnice cu ajutorul unor complicate formule, folosind scheme explicative și susținîndu-și argumentările prin indicii oglindii în parametrii obținuți precum și prin procentul de umiditate care se pierde atît în autoclave cît și în încăperile de uscare sub presiune.

Pentru restul argumentelor expuse de Bordea stau la dispoziția onor publicului zilnic între 9 și 12, începînd din luna septembrie, întrucît în iulie și august încerc să mă mai documentez, poate că mă dezmeticesc totuși...

CÎȚIVA DINTRE EI

Secția «finisaj» este un soi de institut de cosmetică a hîrtiei.

Deși e toiu muncilor agricole, unii agronomi nu sînt de găsit pe teren

Precum femeia, și hîrtia (tot de gen feminin) trebuie să apară în lume bine îmbrăcată și strălucitoare. Hîrtia, de pildă, este și ea «depilată». I se smulg rebaturile, fișile rupte, șifonate, pătate, și astfel ajunge între oameni sub forma unor suluri perfecte, fără nici un rid! Fără nici un rid, doamnelor! Degeaba! Nu dați buzna la Călărași, conștelor, fiindcă aici «depilarea» se execută cu ajutorul unor cuțite de te cuprinde groaza!

În secția finisaj l-am cunoscut pe tînărul muncitor Florescu Vasile. Lucrează la roll-apat. Să vă explic la ce folosește roll-apatul: înfășoară 1 000 de metri de hîrtie pe minut. Calculați cît înfășoară în opt ore, că pe mine mă cuprind amețelile cînd lucrez cu cifre care depășesc sută... Florescu lucrează aici. Și are 20 de ani! E înalt, frumos și isteț. Și apreciat de maiștri. Și trimite lunar mamei sale bani, «că-i bătrînă, mi-e mamă,

și eu cîștig destul». Și seara învață liceul. Și peste cîțiva ani ajunge inginer. Și azi e fruntaș. Și... și gata!

MĂRIUCA + ȘAPTE

Ba nu, nu-i gata, fiindcă la laboratorul «de hîrtie», care reprezintă ultimul cuvînt al tehnicii, am întîlnit o altă ființă entuziasată. Dîrțu Maria, șefa laboratorului. Mult mai în vîrstă decît Florescu. Ea are 24 de ani. Dar nu-i dai. Credeam că are 17. Și eu, cînd e vorba de vîrsta femeilor, nu manifest simptome de galanterie. Le cred numai cu buletinul pe masă. Și Măriuca avea un buletin pe birou. Unul mai pe specific: buletinul de analiză a unei șarje de hîrtie. O simplă coală este supusă, biata, la cel puțin nouă probe: netezire, asperitate, umiditate, albire, rezistență etc. E trecut hîrtia prin ciur și dîrmon. Măriuca-inginera și cele șapte adjuncte ale ei se pricep de minune să descoase hîrtia cu tainele ei pină în pinzele albe. Vai de bărbății care se vor căsători cu ele! Nouă probe! O să devină niște soți a-nțiiia velină...

ÎN CONCLUZIE...

Pe poarta Combinatului de hîrtie și celuloză din Călărași ies aproximativ 30 de sortimente. În secția pentru confecționarea caietelor de școală, de pildă, printr-un capăt al unei complicate mașini se introduce sulul de hîrtie albă și la celălalt capăt țînesc, gata finisate, 60 de caiete școlare pe minut. Păcăt că nu pot ieși caietele și cu nota 10 pe ele. Am mai făcut cunoștință aici cu o brunetă de 18 ani: Barac Emilia. După ce am privit-o cîteva minute, ghidul mi-a atras atenția că e timpul să analizez și mașina strunită de ea. Am acceptat, alt-

minteri riscam să nu mi se semneze delegația. Știți ce însușire caracterizează respectivul utilaj? Numără colile de hîrtie cu ajutorul unui deget... electronic. E drept că degetul nu are manichiură, dar are în schimb, ca

Emilia Barac

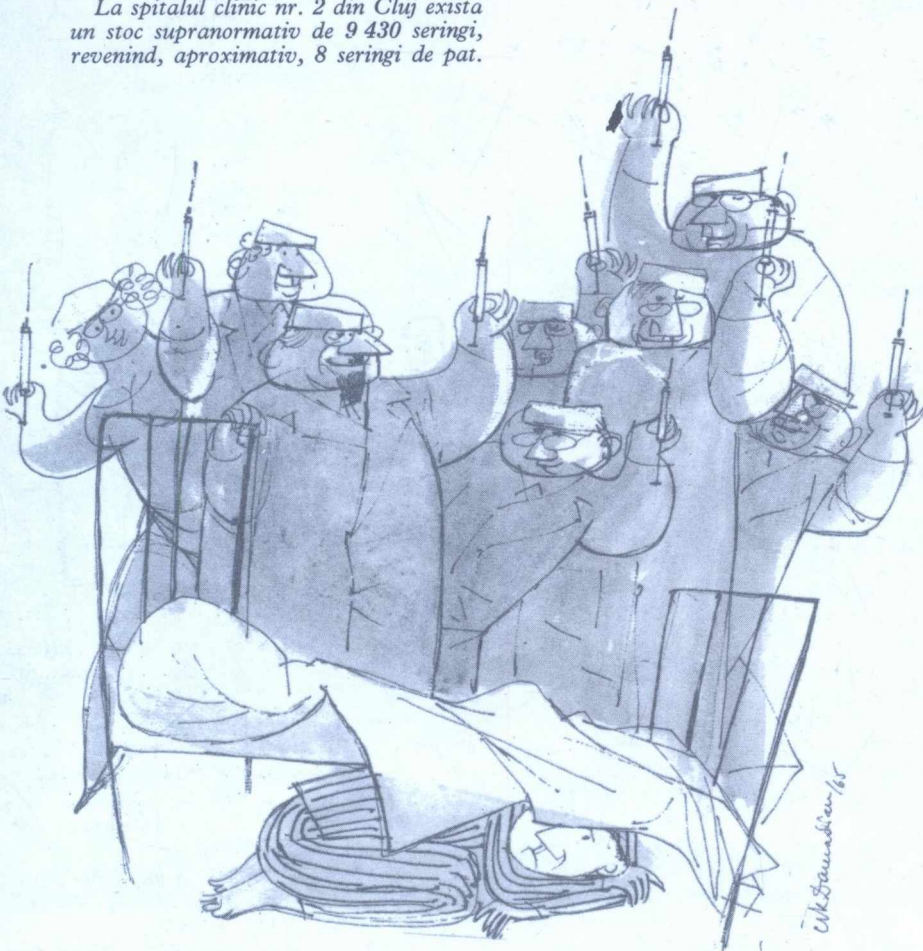
și Iosefina, o iuteală de mină uluitoare. Numără șapte mii de coale în zece minute. Și la fiecare sută introduce și un semn! Cînd i-am povestit soției mele despre această minune a tehnicii, ea, cap de inventator casnic, a și găsit o aplicație practică: nevestele să pună mină de la mină să cumpere o asemenea mașină și la fiecare 1 și 15, soții lor, în rînd cite unul, să treacă cu chenzina în mină prin fața mașinii... Să știe consoarta pe linie electronică că nu e păcălită.

Postim idee! Să mai pui femeile în curent cu tehnica modernă! Reportaj pozitiv mi-a trebuit. Nu eram mai liniștit cu foiletoanele satirice? Aduceam acasă din chenzină cît vroiam eu...

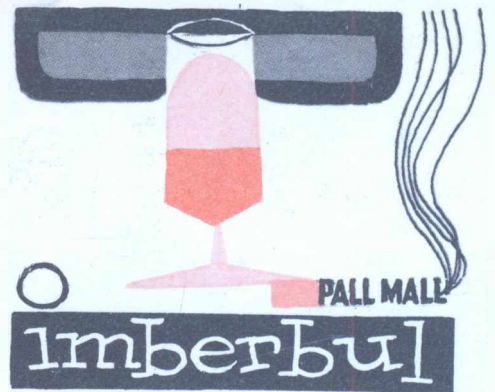
Maria Dîrțu

La spitalul clinic nr. 2 din Cluj exista un stoc supranormativ de 9 430 seringi, revenind, aproximativ, 8 seringi de pat.

Vai de... capul bolnavului!

Desen de CIK DAMADIAN

Imberb,
dar prematur blazat,
Îl văd pe scaun cocoșat,

Superb
și solitar
La bar.

C-un mic
«cinci stele»
dinainte
Și «filtrul» aburind fierbinte,
Lansează-un ultim rotocol
Tras din chiștocul de
Pall Mall.

Vezi bine,
Că dumnealui e plin de sine,
Și-n universul său
mirific
Se vrea cu orice preț «magnific».

Distant,
flegmatic,
cinic chiar
Vădind un spleen strict insular
Se crede-a fi irezistibil
Ultramodern, ultrasensibil.

Și lutu'-n ultimă instanță
Se crede uneori faianță.

IGOR BLOCK

Amendamente zoologice

PUNCT DE VEDERE

Măgarul meu gîndea cu voce tare :
Ciudat e omul ! Mie mi se pare
Un animal teribil de îngust,
Lipsit de perspectivă și de gust.
Mă uit, de pildă, la stăpînul meu
Și-l studiez minuțios de-un ceas :
El florile le duce pin' la nas
În loc să le mănînce, cum fac eu.

JUSTIFICAREA MUȘTEI

Nu vrem să facem miere, musca zise,
Și de ce-am fi de hrană grijulii
Cînd omul lasă, la bucatării
Neconținut, ferestrele deschise ?

UMORIȘTILOR

Un linx din vîrfurile pom
Sări în capul unui om
Și omul n-a mai spus nici «pis»

Concluzie

Se moare uneori de rîs.

AUTOCRITICA BOULUI

Muncesc, zise boul, neconținut

De la deșteptare pînă la stingere.
M-am săturat de muncă, m-am plictisit
Că nici nu pot s-o fac din convingere.

DRAMA CÎRTIȚEI

O cîrtiță stăruitoare
Săpînd mereu la galerii
Într-un tîrziu se pomeni
Afară, pe pămînt, la soare.

Era o zi strălucitoare
Și neagra cîrtiță orbi
Definitiv și suferi
Niște dureri îngrozitoare.

Nu cere-nțelepciune multă
Morală clară ce rezultă
Din întîmplarea cu pricina

O întuiește și-un profan :
Pe cel ce sapă subteran
Îl supără grozav lumina.

CALAMBUR

O castoriță cică-l bănuia
Pe soțul ei c-ar fi-ncurcat cu-o vulpe

MIRCEA PAVELESCU ȘI VIRGIL GHEORGHIU

Dar el răspunse ca să se disculpe
— Eu voi fi CAST OR' ce s-ar întîmpla.

PAIANȚENUL ARTIST

Păianțenul bătrîn avea un fiu
Plin de idei, micuț și grijuliu.
Alaltăieri acesta-i spuse : — Tată
Din toată ața super delicată
Pe care-o faci de ani de zile-n șir,
Puteai să fabrici tone de zefir,
Ce-ar fi adus venituri colosale
Plus diferite ranguri sociale.
— De-aș fi lăsat cu gînd meschinizant
Ca oarba lăcomie să mă muște
M-aș fi gîndit s-ajung un fabricant
Vestit pentru hirtia de prins muște.

CORBUL ȘI VULPEA

— Ce timbru-ncîntător
Ai corbule, vecine !
Hai cîntă pentru mine
O dată și să mor !
— Mai lasă zeflemeaua
Aceasta, demodată.
Poftim, n-ați telemeaua
Că-i groznic de sărată.

CLIFE DE VIATA

Da, titlul e același. Tema însă e alta. N-are nimic comun cu piesa lui Sarroyan. Alte clipe, altă viață. Și ele, și ea imi aparțin. Sînt clipe din viața unui redactor la secția literară a unei reviste. Ca moștră — după-amiaza de alaltăieri.

...De partea cealaltă a biroului meu stă o cucoană între două vîrste (și anume mult mai aproape de a doua). O cheamă Gherghina Ionescu, dar vrea să semneze simplu Hyppolytha. Ce vrea să semneze? Nuvela al cărei subiect mi-l expune:

— Acțiunea începe într-o noapte de decembrie 1839. Sfirșit de secol, atmosferă grea, apăsătoare... Într-un conac din Moldova se naște mult așteptatul fiu al boierului Dobrești-Suceveni. Mama lui — a fiului, bineînțeles —, doamna Dobrești-Suceveni, e franțuzoaică. Se numește Yvonne-Marie-Françoise-Jocelyne și se trage din familia Gontran de Vieux-Châteaux. În 1614 străbunicul ei a tăiat capul capului unei alte familii, care în 1437...

— Și fiul? o intrerup eu.

— Care fiu? se miră ea.

— Fiul doamnei Sucevești-Dobreni.

— Dobrești-Suceveni... A, da. Așadar el vine pe lume într-o noapte. Tot atunci — asta-i foarte important — se naște și un pisic. Ei doi vor crește împreună. Ce părere aveți?

— Despre pisic sau despre copil?

— Despre idee. Pentru că, să vedeți, într-o zi copilul va fi răpit de vecinul de moșie al Dobreștilor, boierul Vidreanu-Corbul. Și el îl va recunoaște.

— Cine-l va recunoaște?

— Pisicul.

— Pe cine? Pe corb?

— Pe copil. Se va apropia de el și îl va linge pe nas. După douăzeci de ani. Copilul nu va mai fi copil, firește.

— Bănuiesc că nici pisicul nu va mai fi pisic, ci coșcogeamite motan.

— Sigur! încuviințează Hyppolytha, bucurată. Văd că ați sesizat totul. Vă place, nu-i așa? Să știți că nuvela e scurtă, mai mult o schiță: sub 400 de pagini.

Nici discuția care urmează cu autoarea nu durează mult: sub două ore. În cele din urmă părăsește redacția cu aerul îngrozit pe care trebuie să-l fi avut Yvonne-Marie-Françoise-Jocelyne Dobrești-Suceveni cînd a aflat de răpirea fiului ei. Hyppolythe îi e teamă probabil că am de gînd să-i răpesc subiectul și să-l folosesc pentru o nuvelă de-a mea.

Vizitatorul care urmează e un adolescent cu coșuri (pe față) și o servietă (în mină). El mă scrutează îndelung și rezultatul acestei

inspecții nu pare să fie satisfăcător, judecînd după cutele care i-au apărut pe frunte. Totuși se decide să vorbească:

— Tovarășe redactor, v-am adus un manuscris.

Fermoarul servietei e defect, așa că operația de extragere a manuscrisului durează cîteva minute. În cele din urmă adolescentul îmi întinde o pagină cu aerul demn, dar bănuitor al unui marchiz care ar încredința celui mai hoț dintre valeții săi un colier de perle. Îmi arunc ochii pe foaia acoperită cu litere mărunte:

Trop-trop, galop in potop, stop!

Inimă-n valmeș te-am captat în strună.

Firească-i bruscheța lină ce tună

De-a' lungul vinjosului op...

— Aș vrea... începe redactorul.

— E un poem modern, îmi atrage atenția cu severitate vizitatorul.

— Văd, dar aș vrea...

— Poate aveți ceva împotriva lui «valmeș».

— N-am nimic împotriva lui «valmeș», mi-e chiar foarte simpatic. Numai că...

— L-aș putea înlocui cu «iureș», însă vă dați seama cit de mult se pierde din idee. Poate vă temeți de critică. Se vor năpusti împotriva mea toți, bineînțeles, dar...

Nu mai rabd și-l intrerup și eu:

— Aș vrea să știu ce înțelegi dumneata prin bruscheța lină care tună?

Poetul mă privește compătimitor. Pe figura lui gîndurile i se citesc, tipărite cu litere aldine: «Va să zică nu m-am înșelat! E un imbecil».

— Nu știți ce-i aia «tună»? mă întrebă el.

Încerc să-mi păstrez calmul:

— Ba da, în privința asta am unele vagi cunoștințe. Cînd tună, face «bum!» în cer. Dar cum poate tuna o bruschețe, care în plus e și lină?

Interlocutorul meu oftează și-mi-răspunde pe tonul cu care explici unui copil de doi ani că e mai bine să-și ducă paharul cu lapte la gură decît să și-l toarne în nas:

— Tovarășe redactor, asta e poezie. Poezie, știți? «Bruscheța lină ce tună» este ceea ce se numește o imagine-șoc.

— Poc! mă pomenesc eu replicînd.

— Poftim? mă întrebă el politicos.

— Nimic, nimic. Continuă, te rog.

— Ce să mai continui? Cititorul este zguduit de această înlănțuire voită de termeni contradictorii. Vă dați seama că asta îl determină să se gîndească.

— Îmi dau seama că asta îl determină să se gîndească. Întrebarea e: la ce?

— Cum la ce? La propriul lui zbcium sufletesc. La clipele cînd și lui îi tuna inima în galop.

— Aha! fac eu, luîndu-mi un aer edificat. Foarte interesant. Interesant, dar nepublicabil.

Adolescentul nu-mi dă răgaz să-i explic de ce. Dacă privirea ar putea ucide, la ora asta aș fi cel puțin grav bolnav. Toate coșurile de pe față i s-au aprins de indignare. Îmi smulge foaia din mină și o îndeasă în servietă cu fermoarul defect.

— Îmi închipuiam eu că în redacții nu lucrează decît ratați! îmi spune el, clocotind de furie. Acum m-am convins.

În urma lui ușa se trîntește tunînd mai tare decît o bruschețe lină. Dar se redeschide numaidecît și-și face apariția un cetățean înalt și voinic, cu un teanc de hîrtii în mină.

— Salut! strigă el cu o voce care are timbrul și sonoritatea metalică a trompetei lui Armstrong. Eu sint Crăniceanu. Am un studiu critic despre opera lui Vasilescu.

Încetul cu încetul aflu detalii: opera lui Vasilescu e o schiță de 48 de rînduri apărută în «Flamura Podului Iloaii»; studiul lui Crăniceanu are 60 de pagini și urmează să apară în revista noastră.

— E genial! proclamă metalic Crăniceanu. Ascultă fraza asta: «Se apropie de teighea și ceru un pahar de vin». Ce-ți evocă?

— O circiumă, răspund eu timid.

— Ce circiumă, domnule? clamează criticul. Pe Hemingway! Hemingway în stare pură... Dar asta: «Strivi sub picior un gîndac». Recunoașteți influența?

— Influența cui?

— A lui Kafka, firește. N-ai citit «Meta-morfoza»?... Ascultă-mă pe mine, domnule, Vasilescu ăsta e colosal. A asimilat în mod creator din toți marii contemporani. Sartre, Moravia, Steinbeck... Și, natural, pe undeva, dedesubt, e Dostoievski.

— Încap chiar toți în 48 de rînduri?

Ceva în glasul meu îi displace criticului. Folosind acute la care nu visează Armstrong nici în cele mai optimiste momente ale sale, el mă previne că nu va trece un deceniu și mă voi căi că n-am relevat cititorilor geniul lui (al lui Vasilescu), publicînd studiul lui (al lui Crăniceanu).

Rămîn cu timpanele vuind și cu mintea-n valmeș... Inima-mi pe strună face trop-trop... Un pisic s-a cățărat pe birou și mă linge spunîndu-mi: «Tu ești Dobrești-Suceveni junior»...

Trop-trop... Hemingway bea cu mine un pahar de vin... Trop-trop... A trecut un deceniu și lumea mă huiduie: «De ce nu ni l-ai revelat pe Vasilescu?»... Trop-trop...

...M-am decis să aștern pe hîrtie aceste cîteva clipe din viața unui redactor de la secția literară. Veți întreba poate: «De ce nu scrii despre zilele cînd primești poezii, schițe și recenzii bune?».

Pentru că n-au nici un haz.

...despre Cea Mai Grea Știință

Consider, fiule, de folos
să discutăm câteva clipe serios
în legătură cu darul denumit Viață,
primit de toți ca para mălăiașă
și socotit de tineri... jucărie
cu termen de garanție.
— o veșnicie.

De-aceea, eu, ca părinte,
am să-ți prezint unele învățăminte
mai precis, modul de comportare :
ca să știi cum să te dezvolți, și să crești mare
(situație în care nu strică
și o mașină mică
— spre a evita aglomerația de pe trotuar —)
În calitatea ta de școlar,
ești dator
să fii prietenos și săritor.

Prietenii, să ți-i alegi
pe cei mai buni dintre colegi,
cei care-au căpătat acasă
o creștere aleasă,
cum ar fi... Traian,
al cărui tată-i academician,
Ionel,
fecior de colonel
sau, mai ales, Dănuț, de pildă al
Directorului general.

Dănuț, obraznic, — zici? Ei, asta-i! Tu, deci,
îți permiți, mucosule, să-l judeci
pe fiul celui mai de seamă șef al meu?
În orice caz, nu e un derbedeu...
Ți-a dat un ghionț? Prostii! O fi ghiduș.
Din asta nu-l poți scoate bătăuș...
Ce spui? L-au prins fumînd ieri la W.C.?
Și ce?
Eu nu fumez? Fumatu-i azi banal.
Fumează și tovarășul Director general.
Nu știe la vreo lecție răspunsul?...
Vezi... poate poți să-nlături neajunsul.
Știi că suflatu-i interzis, dar... mici servicii...
— prietenia cere sacrificii
și nu exces de principialitate.
Cum crezi că se trăiește-n societate?
L-aduci la noi, te duci la el... și, în sfîrșit,
nici nu știi cînd v-ați împrietenit.

Apoi... odată, n-tirziați la joacă... E posibil!
Eu... — deși, sigur, îmi va fi penibil —
precaut,
întreb la telefon, te caut.
Răspunde normal
chiar tovarășul Director general.
Eu îl salut... Trăim în societate,
nu?
Îl rog să-mi spună cum te porți pe-acolo tu,
dacă nu-i superi... Ca-ntr-o tași!
Ca oamenii... — mă rog — civilizați!
Îi spun și eu ceva care-l interesează,
— de pildă, că Dănuț fumează...
Și că nu-i preocupat să-nvețe.
Într-o zi îi fac o vizită de politețe
să i-o prezint și pe mămică ta
și... — ce mai (?) — se pot multe întimpla...

Da, fiule. Într-o privință,
prietenia-i cea mai grea știință.
Așa c-ascultă-mi sfatul : fii drăguț
cu singurul coleg model, — Dănuț!
Căci... viața, fără un prieten sincer, tată,
nu face nici o ceapă degerată.

G. HULUBEI

CU OCHII ÎN PATRU

URZICA

La centrul de piine din blocul K, Piața 30 Decembrie, raionul Grivița Roșie, lădițele pentru transportul pîinii sînt depozitate direct pe trotuar, deși există grătare de lemn în acest scop.

GRĂTARUL: — Plec la alt centru. La ăsta nu se poate... mînca o piine!...

SFATURĂ PENTRU

Vom da acum câteva sfaturi pentru înotători spre folosința acelor care anul acesta își vor petrece concediul la mare:

1) Elementele care ne sînt necesare pentru a se putea începe practicarea înotului sînt: costum-baie, casca-plastic-cap, trambulină, bazin apă și un brînci.

2) Se recomandă începerea lecțiilor de înot, de la adîncime mică și apoi se ajunge treptat, treptat, la adîncime mare. Dacă se începe direct de la adîncime mare, atunci nu se ajunge treptat, ci se ajunge subit.

3) Pentru începătorul care are frică de apă, trebuie luate o serie de măsuri prealabile pentru ca să fie lichidată frica de apă. Începătorul trebuie obișnuit cu apa cu încetul și nu forțat, intrucît se urmărește a se lichida frica de apă și nu a se lichida începătorul.

4) Sfatul care se dă uneori: «Stai întins pe apă fără teamă, că apa te ține» nu este recomandabil. În general s-a constatat că, începător fiind, dacă stai întins pe apă, apa nu te ține și te duci la fund. E ade-vărat că după aceea te ține.

5) Pentru ca în timpul lecțiilor de înot să înghițiți cît mai puțină apă, trebuie să țineți tot timpul gura închisă. Răspundem cu acest prilej și unui soț care, referindu-se la soția lui, ne întreabă dacă această indicație nu poate fi aplicată și pe uscat. Nu, tovarășe. Dar dacă o să stați două săptămîni la mare, oricum tot o să aveți o pauză.

6) Nu vă repeziți să salvați de la înec persoane care nu sînt în pericol și nici nu strigă ajutor. S-ar putea să vă rămînă agățate de gît.

7) Dacă ați dispărut de pe plajă la ora 8 și v-ați întors la ora 16, să nu-i spuneți soției dv. că ați fost în mare, dar nu v-a văzut fiindcă ați înotat sub apă. Nici un submarin nu poate sta sub apă mai mult de șase ore.

8) Dacă ați întîrziat mai mult în mare, să nu-i spuneți soției că persoana cu care v-a văzut stînd de vorbă era o sirenă. S-ar putea ca

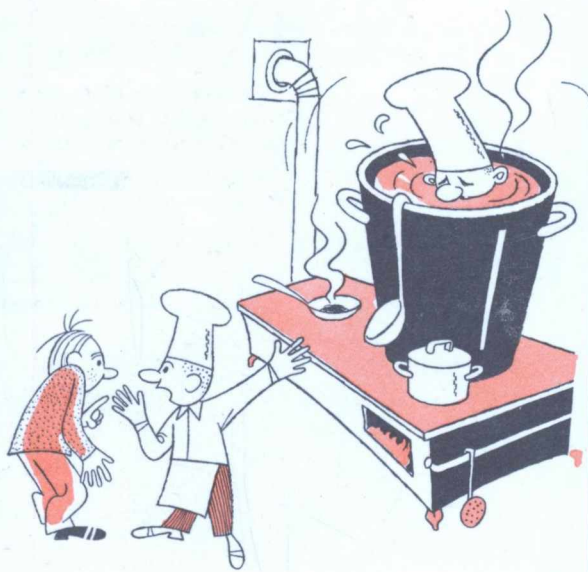

magazinul O.C.L. Alimentara din șoseaua Alexan-
nr. 105 funcționează în condiții igienice ne-
vunzătoare.

VÎNZĂTORUL: — Ce doriți?
CLIENTUL: — Să respectați igiena!

La cantina Institutului de construcții de pe B-dul
Republicii, efectuează controale diferite instituții
sanitare care dau dispoziții contradictorii. Singurul
for competent este Inspectoratul de stat pentru
igiena și protecția muncii.

— Da' e fiert rău!...
— Normal. Au fost azi trei inspecții pe capul lui...

Organizațiile comerciale de pe str. Izvor 5
Brezoianu 7, Eforiei 21, pun în vânzare păsări
pe trotuare, provocând murdărie și împiedicând
circulația.

«VÎNZĂTORUL DE PĂSĂRI»: — Hei, «colega»
Ce-i mizeria asta?!

U ÎNOTĂTORI

seara, soția să vă spună: «Ia uite, sirena ia masa la cantina noastră».

9) Nu jucați jocuri de apă cu persoane necunoscute că e degeaba. Întotdeauna se află pe mal cineva care o așteaptă.

10) Când stați pe plajă, este bine să rămâneți cu privirea fixă într-o singură direcție. Dacă partea adversă observă că aveți gîtul în veșnică mișcare de parcă ar fi pe rulmenți, s-ar putea ca a doua zi să fiți convins că cel mai plăcut concediu e tot în sat la socri, unde, livezi cu ochii, sint păduri, livezi, grădini, piriișe și nevasta.

11) Nu vă avîntați singur prea departe în mare, mai ales că ori-cînd e posibilă o furtună. De asemenea nu vă avîntați singur prea departe nici pe uscat pentru că atunci furtuna e sigură.

12) Dacă s-a aflat că ați venit la mare ca să faceți nămol contra reumatismului, nu încercați să dezmințiți adevărul făcînd sărituri artistice de pe trambulină. E adevărat că ați putea impresiona unele persoane sărînd artistic în apă, dar ați putea impresiona toată plaja ne mai ieșînd afară.

13) Dacă v-ați întîlnit la mare cu șeful dv. de serviciu și el nu știe să înoate să nu știți nici dv. Dacă știe să înoate atunci să știți mai prost decît el. Dacă înoată atît de prost încît nu se poate să știți mai prost, atunci rugați-l să vă învețe.

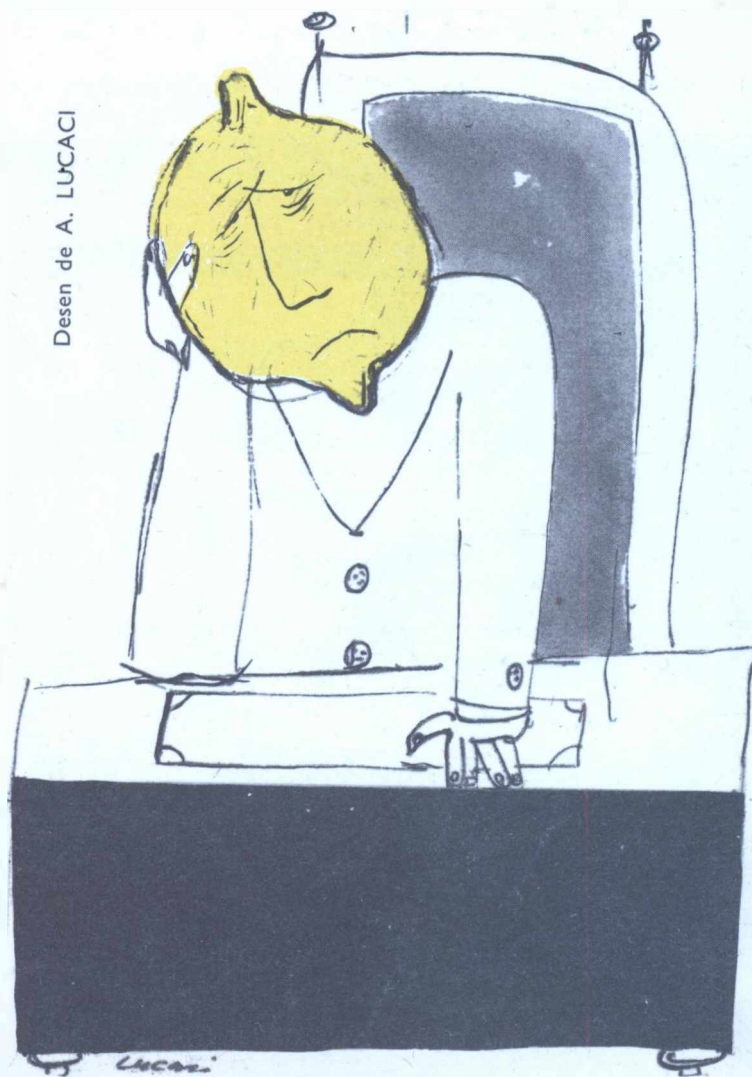
14) Dacă vă vedeți pe plajă cu un subaltern, să nu vă jenați că vă vede pe dv., care îi sinteți șef, în costum de baie. Trimiteți-l să vă ia un suc și se vor restabili relațiile de la birou.

15) În sfîrșit, dacă ați stat două săptămîni la mare și nu ați făcut nici o cunoștință în apă, nu ați avut ochi pentru nimeni pe plajă, n-ați făcut decît nămol, v-ați culcat în fiecare seară la nouă, n-ați dansat decît cu soția și n-ați cîntat nimănui pe faleză «Castel amore» vă felicităm, dar nu știm de ce v-ați mai dus la mare.

SADI RUDEANU

Desen de A. LUCACI

— Ce mai vrei și dumneata?

Eu n-am avut parte de norocul ăsta în viață să ajung cîntăreț de muzică ușoară, ca prietenul meu, Ilie Păpădie. Cred că ați auzit de el. Cîntă la spectacole de estradă, de revistă, revelioane, chermeze, baluri, nunți, botezuri și alte ocazii mai mult sau mai puțin oficiale.

Vara, lumea e a lui.

Eu, sau dumnecata, vara plecăm în concediu, la odihnă. La el nu există vara odihnă. Pe el, îl trimite în turneu, la Mamaia sau la Eforie.

Chiar la Mamaia ne-am întîlnit într-o zi pe plajă. Eu eram cu un amic și jucam table. A șaisprezecea partidă. Socotisem că pînă se face ora de masă și se deschide cantina tocmai bine am vreme să mai joc încă treizeci și două de partide. Dar la partida a șaisprezecea, o minge năvăli din neant între puluri și le aruncă în nisip. În urma ei, se repezi spre mine o figură cunoscută.

Ilie Păpădie de aproximativ patru ore juca volei într-un cerc de fete.

Ne-am bucurat atît de mult de întîlnire, încît el a lăsat jocul și m-a poftit în apă. Peste cîteva clipe, el trecuse linia geamandurilor, iar eu păseam cu grijă să nu pierd fundul mării de sub picioare.

M-am întors la jocul de table. Tocmai eram la partida a douăzeci și doua, cînd pe cearșaful meu căzu inert și ud corpul prietenului meu, Păpădie. Atît a reușit să articuleze:

— Sint frînt. Cum obosește inotul ăsta!

Pe urmă a rămas pe cearșaf pînă la partida a treizeci și una, cînd începu să clănțane din dinți parcă avea gura plină de cuie. Zic:

— Ce ai?

Zice:

Unele întreprinderi de construcții produc zgomot la încărcarea și descărcarea materialului, tulburînd liniștea locatarilor din jurul depozitului.

— Eu cred că la amplasarea unui bloc trebuie să se țină seama de rezistența terenului, dar și de rezistența locatarilor.

— Crr-ed că in-nn-solaț-ție!

Pe urmă s-a uns pe tot corpul cu lapte acidofil și a înghițit o jumătate de farmacie formată din diferite tablete, hapuri, pilule și fiole.

Pe urmă, a tras o scurtă concluzie:

— Medicamentele reconfortează. Diseară am spectacol.

La spectacol, m-am dus și eu. Cînd prietenul meu apăru pe scenă, se simți un miros puternic de jecolan pînă la fotoliul II, iar sus la balcon, adia o briză de lapte bătut. Orchestra intonă primele acorduri, iar prie-

tenul meu sutla în sin ca să domolească dogoarea ce-i pirjolea pieptul. În ochii lui citeai regretul pentru faptul că nu-și poate sufla și între omoplați. Începuse să cînte o romanță de demult, acompaniată de orchestră, orgă electronică și dinții neelectronici, care clănțănind, dovedeau că insolația nu trece cu una, cu două.

La început romanța s-a auzit încet de tot, ca rugăciunea unui muribund, pe urmă deodată, vocea prietenului meu deveni puternică și răgușită, ca un monolog de bețiv,

apoi dispăru cu totul, așa că spre sfîrșit îți dădeai seama că mai cîntă numai datorită faptului că deschidea și închidea gura la diferite intervale de timp.

În pauză, prietenul meu s-a dus direct acasă, așa că în actul al doilea prezența lui a fost suplinită de un număr acrobatic.

A doua zi, eu am rămas la Mamaia să-mi continui concediul, iar prietenul meu s-a dus la Eforie, ca să-i distreze și pe cei de acolo.

Toate astea s-au întîmplat anul trecut. Anul acesta nu m-am mai întîlnit cu prie-

tenul meu Ilie la mare. M-am întîlnit la munte. La Predeal. Plecat de dimineață, el venea de «sus» cu rucsac în spate, bocanci în picioare și pantalonii scurți. Cînta cu voce de popă «La Cabana trei brazi». Zic:

— Unde ai fost?

— Pe platou. Ce-am mai alergat, să ajung la vreme jos.

— Dar ce, ai tren? — zic.

— Nu — zice. N-am tren. Am spectacol. Uf!

Gîfția ca un compresor, înainte de reparația capitală. Mi-a explicat că de fapt n-ar fi chiar așa de obosit, dacă nu erau la mijloc patru bătători, trei rosături, două julituri și o vijială în cap, care se dubla cînd își aducea aminte că are spectacol.

Nu știu cum o fi fost spectacolul, că nu m-am dus. Am auzit totuși că a fost un spectacol bun, pentru că nici amicul meu nu s-a mai dus.

De atunci, nu l-am mai văzut pînă alaltieri. Era foc.

— Invidioșii! — bombănea el.

— Cine? zic.

— Toți — zice. Toți de la teatru. Cusurgii.

— De ce?

— De necaz. Mi-au făcut-o.

— Ce ți-au făcut, frate?

— M-au trimis...

— În străinătate! — încercai să ghicesc eu.

— Aș! La Călimănești.

— Păi ce — zic — e rău?

— E rău, că nu m-au trimis în turneu. M-au trimis la odihnă.

— Nici asta nu-i rău, zic.

— Nu-i rău? Eu n-am nevoie de odihnă, băiatule. Am nevoie de spectacole, că...

— Păi — zic — trebuia să le spui asta.

— Le-am spus eu. Dar ei au venit la spectacol și...

— Și?

— Și au spus că am nevoie de odihnă. Și mi-au dat concediu.

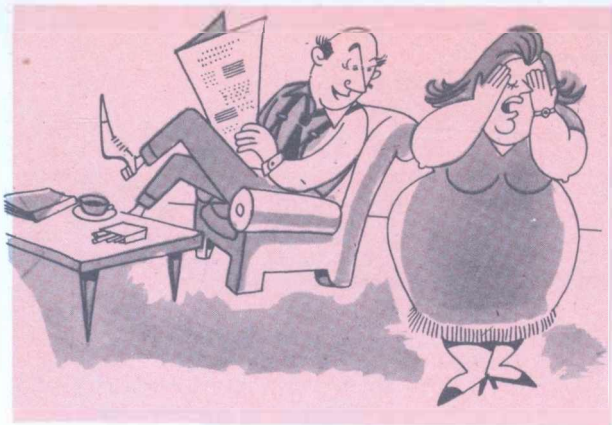
— Lasă — l-am consolată eu — o să pleci în concediu și o să te simți la fel de bine, ca în turneu.

Mi-a aruncat o privire dușmănoasă din care am înțeles că el niciodată în concediu n-o să se simtă ca-n turneu. Prea s-a obișnuit să se simtă în turneu ca în concediu.

Să vedem acuma, după concediu, cînd o pleca în turneu dacă o să se... simtă!

DIN „DICTIONARUL LIMBII ROMÂNE”

W. X. Y. Z.

— Monstrule! Din cauza ta am renunțat la cariera mea cinematografică!
— Poți s-o reiei! Acum avem și ecran... lat!

Desen de AL. CLENCIU

— De la clinica de chirurgie?
— Nu! de la cooperativa de croitorie...

Desen de V. TIMOC

- W — «V» siamezi.
- X — Eternul necunoscut.
- Y — Praștie.
- Z — Fulgerul alfabetului.
- Zăpadă — Iarnă dată la darac.
- Zadarnic — Și nimic și de prisos.
- Zaharină — Zahăr cu fustă.
- Zambilă — Pampon pe chipul primăverii.
- Zăpor — Gheață care dezgheață apele.
- Zăvod — Ciine cu sarică și cu căciulă, vara.
- Zăvoi — Pădure la creșă.
- Zbirlit — Păr în poziție de drepti.
- Zbor — Pasul dorului.
- Zdreantă — Rochie cu sufletul sfîșiat.
- Zdrobit — Făcut din cal, măgar.
- Zeamă — Romanța găinilor bătrîne.
- Zebră — Animal de dictando.
- Zer — Unul bătut de i-a mers untul.
- Zaț — Soartă fiartă la ibric.
- Zăcătoare — Femeie leneșă.
- Zăduf — Cînd soarele își face siesta cu geamurile deschise.
- Zăgaz — Unul care e contra apei, din oficiu.
- Zănatic — Cu cele mai bune intenții de a nu fi luat drept nebun.
- Zăplaz — Acolo unde, fetele și flăcăii, se sărută... semănătorist.
- Zar — Cînd ții norocul în palmă și te are la mină.
- Zaraf — Tăbăcar care lua pielea de pe om.
- Zare — Loc dincolo de care n-a trecut nici o privire.
- Zarvă — Nișele femeii la un loc.
- Zarzavat — Antologie de ver-
- dețuri.
- Zefir — Puștiul vinturilor.
- Zeflemea — Ris nespălat pe dinți.
- Zestre — Farmec feminin.
- Zgardă — Gulerul tare al căștelor de casă.
- Zgărcit — Unul care își dă ultima suflare în luminarea de la cap.
- Zgomot — Muzică de cameră la vecinii din bloc.
- Zi — Conjunctie între ieri și mine.
- Zicală — Vorbă care se ține de cuvînt.
- Zid — Element cu urechi, în construcție.
- Zigzag — Drumul bețivului cînd se duce, drept acasă.
- Zilnic — Calendar.
- Zimbil — Coș cu care, nevasta, te trimite la piață ca să-ți găsească nod în papură cînd te întorci.
- Zimbre — Cînd te scarpină gura în cap, de poftă.
- Zimbru — Bou de marcă.
- Zimți — Dificultățile falsificatorilor de monede.
- Zîmbet — Ris incuiat în casă.
- Zină — Femeie care te face de basm.
- Zizanie — Vorbe care fac cu cotul unora și cu ochiul altora.
- Zmeu — Sfoară care duce copiii de mină.
- Zmeură — Urs umplut.
- Zodiac — Constelație de duzină.
- Zori — Asfințit sculat de dimineață.
- Zorele — Pilni de gramofon pentru concertele dimineților de vară.
- Zugrav — Individ care umblă pe pereți.

Desen de MATTY

Cine rîde la urmă, rîde mai bine...

KIDS

Unde te duci?

— ...?
 — Să caut «Sportul».
 — Cu noaptea-n cap?
 — Mai târziu nu-l mai găsesc...
 — Și fără el nu poți?
 — Nu.
 — E ultima zi de concediu. În loc să te odihnești...
 — Am concediu doar de la serviciu...
 — Ce vrei să spui?
 — Că tu nu mi-ai dat concediu.
 — Dumnezeu să te mai înțeleagă, că eu nu reușesc.
 — Aș vrea să fiu în deplasare!
 — De ce?
 — Ca să pot să-mi cumpăr un ziar atunci când vreau.

— ...?
 — La baie...
 — Ce naiba te-a apucat?
 — Spălatul pe dinți.
 — Acuma?
 — De ce?
 — E miezul nopții!
 — Și e o greșală să-ți speli gura la miezul nopții?
 — N-o fi, dar mi-e somn! Mai devreme nu puteai?
 — Imposibil.
 — De ce?
 — Aș fi trecut prin fața televizorului...
 — Sigur! Întotdeauna găsești un răspuns!

— Preferi să nu-l găsești?
 — De ce lungești atita discuția?
 — Deocamdată nu fac decât să răspund la întrebări...
 — N-am spus eu? Găsești un răspuns la orice întrebare!
 — Ce altă treabă am? Sint în concediu!

— ...?
 — Mi-e sete. Vreau să beau puțină apă.
 — Cred și eu. Seara n-ar trebui să măninci sărat!
 — Măninc ce-mi dai. N-ai spus tu că aici nu-i restaurant?
 — Iar insinuezi? Toată ziua...
 — Dragă, acum e noapte; e ora două...
 — Lasă spiritele ieftine. Mi-e somn!
 — Dar...
 — N-ai de gând să bei odată?
 — Dacă nu mă mai întrebi nimic, beau!
 — Oh! Bea o dată că m-am săturat!
 — Ce bine-i de tine! Te saturi fără să bei...

— ...?
 — La birou, dragă. Azi îmi reiau munca.
 — Ah! Iar un an de zile ai să mă scoli cu noaptea-n cap, să te fții prin casă, să ai ședințe...
 — Cu fustă, sau cu «concluzii pe trei cărări»...
 — Iar începi cu ironiile?
 — Nu. Le-am terminat, că întârzi. La revedere, draga mea.

Și nici până astăzi n-a aflat nimeni de ce Ion Costescu s-a înapoiat din concediu tot țir, deloc «relaxat» și răspunde la bună-dimineața cu «bine, bine, draga mea... pardon! Bună...» Uneori se corectează: «...dragul meu...» Dar nu întotdeauna definește precis sexul. Vine omul din concediu. Concediul lui.

I. CÎRCIU

Desen de ȘTEFAN MUNTEANU

— Și aici preparăm somnifere!

ÎN TRE SOCRI

— Iar de-acum înainte el e... copilul nostru!...
 Desen de B. NAȘCU

Desen de ADRIAN ANDRONIC

Unii vânzători din unitățile mici închid unitatea pentru câteva ore, plecând în interes personal. Pentru aceasta afișează anunțul «VIN IMEDIAT».

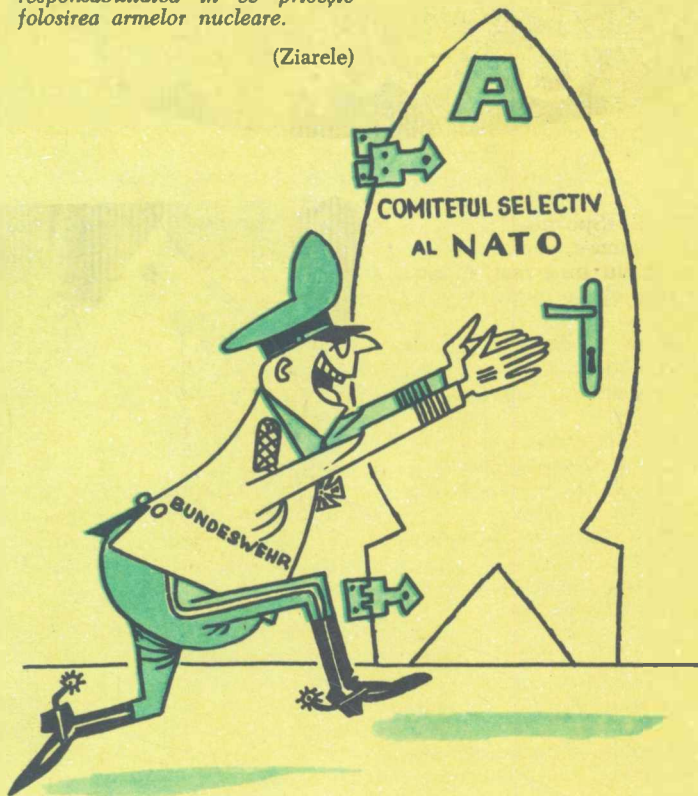

— Frumos, bărbate, te crezi poate la serviciu????!

Propunerea privind crearea „comitetului selectiv” al N.A.T.O., în care Germania occidentală ar fi reprezentată, merge în direcția satisfacerii cererilor vest-germane de asociere a R.F.G. la responsabilitatea în ce privește folosirea armelor nucleare.

Desen de V. TIMOC

(Ziarele)

— Ah, iată-mă la poarta «Raiului» nuclear!...

POLIȚAIUL DIN SEVILLA

A fost o vreme cînd personajul numărul unu din Sevilla era bărbierul. El scornea toate giumbușlucurile, de te umfla risul. Acum, rolul bărbierului a păt în fața polițaiului. Acum, el scornește giumbușlucurile, de te umflă risul.

Bărbierul avea de lucru cu clienții, polițaiul cu studenții. Dar ce-i fac studenții polițaiului? Simplu: studenții fac mitinguri de protest împotriva politicii franchiste.

Să fii la un miting în Sevilla, e curată contravenție. Ideea asta de contravenție a străfulgerat luminoasă în capul polițaiului obscur: dacă-i contravenție, se poate percepe amendă.

Evrika!!

În prezent, polițaii din Sevilla au dreptul să perceapă amendă pentru cel care rupe florile în parc, pentru cel care traversează strada pe roșu și pentru cel care se duce la miting.

Cum te-a prins în flagrant delict de miting, ți-a și luat gologanii. Ziarele relatează că numai într-o singură zi au fost amendați 19 studenți, cu amenzi cuprinse între 2 500 și 15 000 pesetas.

Dar ideea cu amenda e curat moft pe lângă ideea polițaiștilor din Barcelona. Acolo dacă te prinde la miting, nu-ți ia un ban. Ți ia numai numele și atît.

A doua zi, cînd te duci la facultate, afli că te-au exmatriculat cu drept de reinscriere. Adică, te-au dat afară de la un ghișeu și te-au primit înapoi în școală la alt ghișeu...

Ce-i asta, fraților? Joc de societate? Ferit-a sfîntul! E o idee ingenioasă a polițaiștilor. Te-au dat afară din școală ca să nu-ți mai umble democrația prin cap, dar ți dau dreptul să te reinscrii, ca să mai plătești o dată toate taxele școlare, ceea ce prinde bine oricînd în casieria statului. Și credeți-mă, pe lângă taxele școlare, biata amendă a sevilleștilor nu-i decît un bacșiș nevinovat.

Oameni buni, giumbușlucurile lui Figaro, bărbierul, și-au atins scopul, căci contele Almaviva a luat-o de nevastă pe dragălașa Rosina și cu asta piesa s-a terminat. Dar giumbușlucurile polițaiului nu l-au scos pe acesta la liman, deoarece mitingurile și demonstrațiile studenților continuă. De aceea, polițaii din orașul Bilbao au luat o măsură radicală: au închis facultatea.

Acum nu mai e facultate, nu mai sînt studenți și nimeni nu mai poate manifesta în calitate de student.

...În schimb toți studenții pot manifesta în calitate de șomeri.

Va să zică, piesa nu s-a terminat. Să vedem ce giumbușlucuri mai născocesc acum polițaii!

V.P.

Un vals tărăgănat și cam naiv, foarte la modă înaintea primului război mondial, se adresa «iubitului Augustin», pe care textul îl solicita să se înapoieze la draga lui. Calendarul are și el înscris, în controalele lui, un sfînt Augustin, despre care se spune că ar fi fost «prea fericit». Iată acum și un al treilea Augustin, care n-are încă nimic de-a face nici cu valsurile, nici cu calendarele.

De fapt, n-are de-a face nici cu numele. Își spune «părintele Augustin», dar pe el îl cheamă în realitate Nguyen Lac Hoa. E vietnamez de origină, însă cei mai frumoși ani ai vieții (după care mai oftează și azi) și i-a petrecut în calitate de confesor militar în armata gomindanistă. După alungarea lui Cian Kai-și din China, Nguyen-Augustin a făcut cale întoarsă în patria-mumă, în speță în Vietnamul de Sud.

Avînd un suflet mai mult de militar decît de confesor, «părintele» și-a organizat aci o trupă «personală» și s-a pus la dispoziția răposatului Ngo Dinh Diem, oferindu-se ca voluntar în toate expedițiile de represalii. N-a trecut mult și el și-a dobîndit o faimă remarcabilă de ucigaș al femeilor și copiilor din satele «pedepsite». Astfel încît nu i se mai zicea nici Augustin, nici Nguyen Lac Hoa, ci «gidele în sutană». De altfel el însuși se lăuda, în presă și de pe amvon, cu singeroasele sale isprăvi.

După decesul nițeluş cam violent al pro-

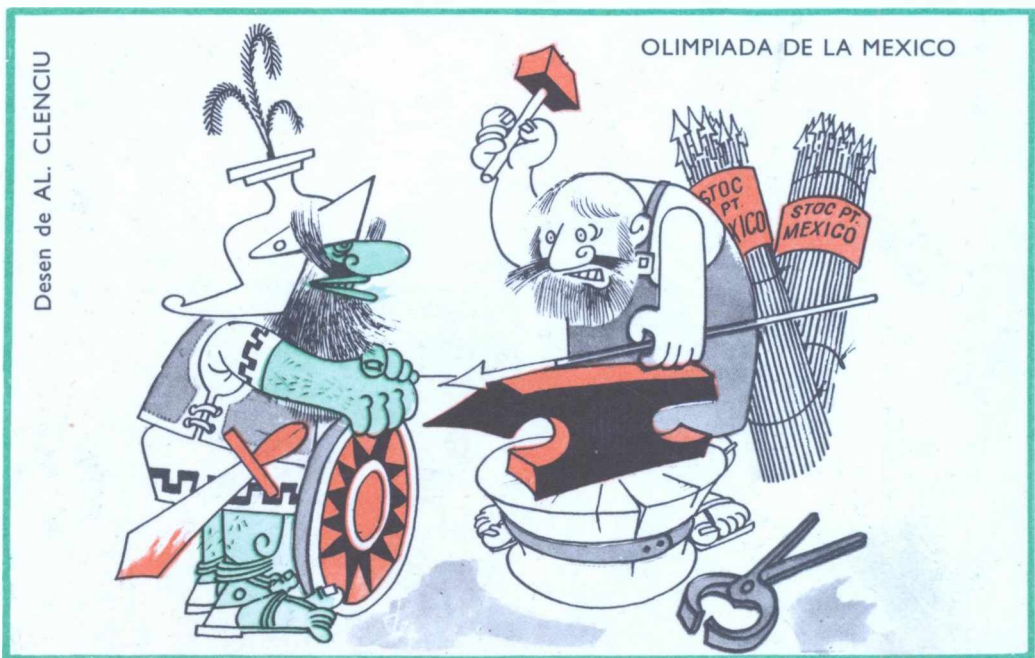
tektorului său, «părintele» a încetat să mai dea interviuri în ziare și să mai țină predici, dar a continuat să execute și să tortureze soțiile și copiii patrioților sud-vietnamezi. Sub ordinele sale lucrau o mie de gealați, a căror deviză era: «Omoară, însă fără a te grăbi».

Pînă ce într-o bună zi, pătrunzînd în satul Vam Cai Doi, pe care-l credeau părăsit de toți bărbații valizi, preacuvioșii adepți ai «părintelui» Augustin s-au pomenit atacați de un grup de partizani. Surprînși de această întorsătură, ei erau gata să declare că așa nu se joacă și să dea bir cu fugiții. Dar n-au mai avut timp. Pînă să se dezmeticească,

cei mai mulți dintre ei au fost expediați într-o lume pe care am numi-o mai bună, dacă n-am avea îndoiele asupra noțiunii de «bunătate» pentru călăii de teapa lor.

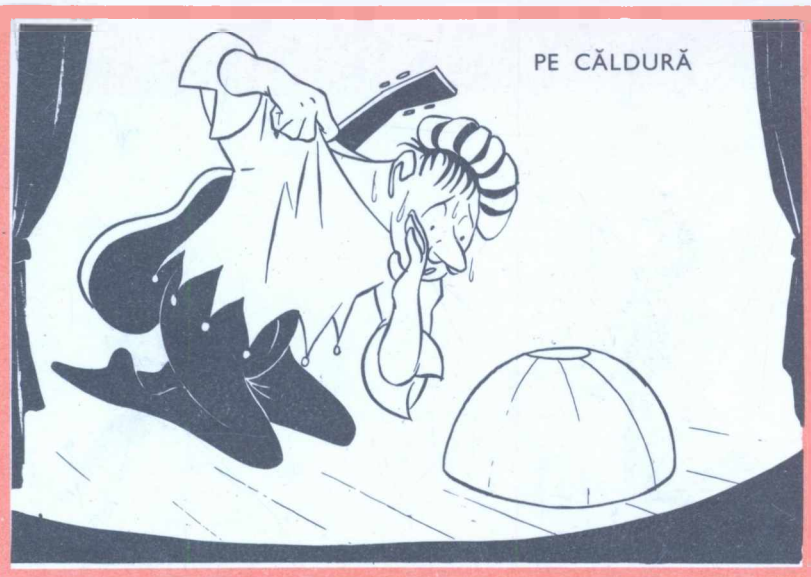
Cu chiu cu vai a scăpat de la moarte fostul confesor, însoțit de cîțiva membri ai bandeii sale. În momentul de față, el încearcă să-și reconstituie trupa, dar, în ciuda atrăgătoarelor promisiuni pe care le face, nu a găsit încă nici un singur «voluntar». Și de aceea, spre deosebire de tizii care l-au precedat, Augustinul nostru, vîzîndu-se atît de puțin iubit, este profund nefericit.

N. AURELIU

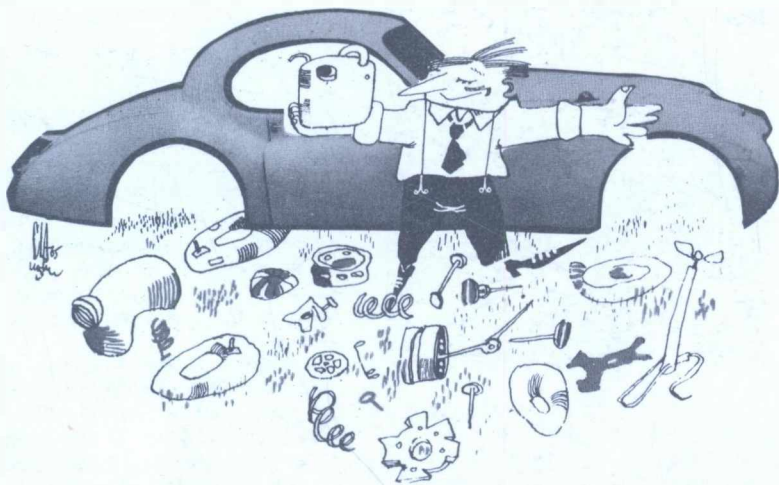
— Bravo, Vulcan, îmi pregătești sulițe!
— Nu-s pentru tine! Sînt pentru... Olimpiada de la Mexico!

— DESPRE NIȘTE LĂCĂTE ȘI LEGĂTURILE LOR CU VACANȚA —

— Sufală și-aici o leacă, te rog...

Desen de RIK AUERBACH

— Asta era! N-avea benzină!!

Desen de N. CLAUDIU

Vara e în toi! Termometrele prinse la ferestre indică temperaturi ridicate. Așa-i vara! Munca însă continuă. Magazinele sînt deschise, ministerele, întreprinderile și tribunalele idem, toate funcționează obișnuit, ca și cînd nimic nu ar fi intervenit. Și totuși a intervenit ceva: concediile! Se pleacă la mare, la munte, la deal, la vale la soare, la mătuși, mă rog fiecare unde crede că o să-i fie mai răcoare mai agreabil și mai convenabil...

Sînt însă și situații cînd, spre surprinderea tuturor, vacanța punea pe «butuci» o întreagă activitate. Lucrul acesta poate nemulțumi pe cetățenii unui întreg cartier, care se văd acum, în plină caniculă, nevoiți să bată un drum de jar pînă în centru sau în alt cartier ca să-și procure o pereche de șosete, un maiou, o sticlă cu apă de colonie, un mosore cu ață sau pur și simplu un ac! Acest drum trebuie străbătut deoarece micul magazin din apropierea casei e închis! Inventar? Nu! Lipsă de marfă? Nu! Lipsă de vinzătoare! Gestionara magazinului, care totodată și vinzătoare, e... plecată la băi! 12, 14, 16 sau 21 de zile! După vechime, încadrare ș.a.m.d. Și în acest răstimp magazinul O.C.L.-ului e închis! Pînă deunăzi nu mi-am putut imagina că un magazin de stat poate fi închis pentru că gestionara e plecată să facă băi de nămol sau de soare. Și totuși...

Acum, cîteva explicații: sînt în numeroase cartiere ale Capitalei zeci de mici magazine de galanterie, tricotaie, mercurie etc., în care de obicei găsești cam tot ce-ți trebuie. Acestea nu au personalitate. În «Romarta»: director, traducătoare, ambalatoare, casieră și ușieră. Magazinele de care pomeneam au doar o gestionară — vinzătoare care le face pe toate. Îți dă și marfa, îți ia și banii.

Vara însă, cînd gestionara pleacă la băi, magazinul este închis și pe ușile ferecate apare un cartonaș pe care scrie: «Plecată în concediu!» Scurt și precis! Așa se procedează de la o vreme în cazul magazinelor care au un singur salariat. Păi de ce O.C.L.-urile nu dislocă din oastea de vinzători de care dispune pe cîte unul care să țină locul gestionarei intrate în vacanță? S-ar putea invoca necesitatea inventarelor la plecare și sosire care ar lua mult timp. Dar ar exista o soluție. Inventare se fac oricum la trei luni o dată. Ei bine, cu prilejul unuia din aceste inventare, gestiunea se poate prelua de altcineva și gestionarul poate pleca liniștit în concediu. Oricum e mai firesc să se caute o soluție decît să stea închis un magazin o jumătate sau trei sferturi de lună, timp în care nici marfă nu se vinde și nici bani nu se încasează.

Dacă e să aplicăm sistemul acesta și la autobuze, de pildă, ne-ar trezi într-o bună dimineață în stație cu un autobuz în stare de repaus cu un bilet pe parbriz: «Sînt în concediu! Luați tramvaiul!» Ar fi grozav! Nu? Noroc însă că sistemul nu este extins și în alte sectoare. Așa că deocamdată rămîne deschisă doar problema magazinelor închise...

DAN MANOLESCU

RĂBOJUL URZICII • RĂBOJUL URZICII • RĂBOJUL URZICII • RĂBOJUL URZICII

CONFECȚII CU AUTOSERVIRE

Gestionara Janeta Grigore de la magazinul de confecții din orașul Roman a experimentat sistemul vînzării cu autoservire și a obținut rezultate.

Vinzîndu-i cetățeanului Petre Brandabur din str. Agnita un costum de haine, gestionara s-a... autoservit cu un... suprapreț de 110 lei, iar clientul — spre a-și primi înapoi banii cu care fusese înșelat — s-a autoservit la rîndul lui, ducîndu-se el însuși să reclame la O.C.L.

Cînd tovarășul Rățoi Ion de la Uzina de țevi a vrut să cumpere un costum de haine și un pardesiu, gestionara a bombănit, plictisită, că n-are decît «ce se vede» și, într-adevăr, în magazin se vedea doar o dezordine în care cu greu s-ar fi putut ghici ce confecții se află. Iar după ce a reclamat-o pe

gestionară la O.C.L., clientul s-a autoservit, găsindu-și în maldărele de confecții, costum și pardesiu pe măsură.

Tovarășul Cernomaz de la Librăria nr. 1 a vrut să-și cumpere de la numitul magazin din Roman un palton, dar gestionara n-a făcut comandă la Bacău încît clientul a fost nevoit să se autoservească, ducîndu-se personal la Bacău ca să-și cumpere palton.

Pentru toate aceste «autoserviri», gestionara Janeta Grigore a... încetat a mai fi gestionară.

Și-a făcut-o singură cu mina ei, S-a... autoservit.

RADIO-GHERLA

Sesizarea către Uniunea regională a cooperativelor meșteșugărești Cluj: — Secția de radio a cooperativei «Măseriașul» din Gherla ține, cu lunile, aparatele de radio aduse de cetățeni la reparat, pen-

tru ca — pînă la urmă — să le repare prost sau nici să nu le repare, pretextînd că... n-are materiale.

Răspunsul Uniunii regionale: — La secția de radio a cooperativei din Gherla nu e lipsă de materiale, e lipsă de preocupare din partea radiofoniștilor respectivi, în cap cu șeful secției. A luat măsuri conducerea cooperativei să nu mai fie aminați clienții, iar în caz de recidivă să se aplice vinovaților cuvenitele sancțiuni statutare.

Așadar, nu e lipsă de materiale, e lipsă de preocupare și s-ar putea ca — pînă la urmă — să fie... lipsă de... respectivii radiofoniști.

CREMATORII ȘI GUNOAIE

La blocurile din cartierul bucureștean Ferentari există patru crematorii pentru gunoaie menajere. Există de peste zece ani, dar pînă azi n-au fost deloc folosite și nici

măcar experimentate.

Zadarnic intervine ISIPM (Inspecția de stat pentru igienă și protecția muncii) a orașului București pe lingă comitetul unic al blocurilor, cerîndu-i sprijin în această problemă. Comitetul unic al blocurilor refuză acest sprijin invocînd motivul că personalul din care dispune nu poate fi antrenat la o muncă în plus.

Utilizarea celor patru crematorii pentru gunoaie ar fi, desigur, spre folosul locatarilor. Dar, continuînd — ani de zile — să nu fie nici măcar experimentate, nefericitel crematorii ar putea să... rugănească sau, în cine știe ce alt mod să devină impracticabile.

Deci, tovarășii din comitetul unic al acestor blocuri, în loc să dea... crematoriile... la gunoi.

«ENTOMOXAN» ȘI «PLOTOXAN»
Cooperativa agricolă de produc

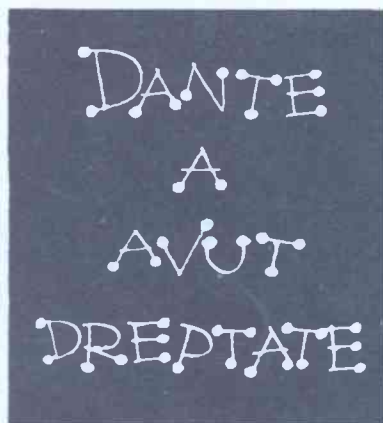

Desen de GROSU MIHAI

— Raportul dumatăle e atît de superficial încît nu înțelegem nimic!
— Căutați! Nu vă situați pe poziții de minimă rezistență!

Desen de FRED GHENĂDESCU

Duminicile și de sărbătorile legale, Luca Constantin nu-și transportă soția la serviciu cu autoturismul instituției. Nu. În aceste zile, ei pleacă împreună cu aceeași mașină la tatăl lui, care locuiește în comuna Șelari. Drum, nu glumă!

Cu miinile intppte în volan, Luca Constantin face un viraj de o uluitoare și fantastică îndrăzneală pentru a salva viața unui rățoi speriat de cei 80 km pe oră ai mașinii.

— Avem destulă benzină? îl întreabă nevasta grijulie.

— Ce întrebare e asta? face el jignit. Doar nu sint șofer de ieri de azi! răspunde cu un calm de invidiat soțul. La drum lung, rezerve barosane! Și chiar dacă s-ar termina, are statul benzină — și nu uita că în mașina asta... statul sint eu!

Duminica următoare, soții repetară plimbarea, dar în altă comună. De data asta la socrul său! Altă masă, alt chiolhan și altă benzină. Doar mașina a rămas aceeași.

— Cînd sperî să mai vii cu automobilul pe la noi? îl întreabă socrul său la plecarea plin de admirație.

— Foarte curînd! făcu Luca Constantin vesel.

Dar i s-a infundat. Nu carburatorul, ci povestea cu luatul fără voie a mașinii din garajul secției sanitare a regiunii București unde este dumnealui șofer.

Pentru că vorba lui Dante: «Lăsați orice speranță, voi care intrați»... în garajul statului!

VALERIU FILIMON

URZICII • RĂBOTUL URZICII • RĂBOJUL URZICII •

«Dezrobirea» din comuna Peștera raionul Sînnicolau-Mare, reședința (București) a comandat la S.R.-Timișoara o sută de game de «Entomoxan» (un parat chimic, necesar tratării nalelor).

Îi a primit, cică (sub ambalaj «Entomoxan»), o sută de kilograme de «Plotox» (un produs... c), care o fi poate bun pentru oirea ploșnițelor, dar nu e bun pentru îngrijirea vițelor.

Delegatul cooperativei, tovară Marotschel Ion, care a recepționat furnitura, cere cică acum mbarea mărfii.

Și furnizorul zice: delegatul uia să deschidă ochii cînd a pționat marfa și — în cazul unei erori — să fi reclamat imediat și în scris, nu... după cincisăzămîni și... verbal.

Și să zică, recepționarul, în loc aște ochii, a căscat gura.

cum o să se rezolve, pînă la

urmă, această problemă nu știm.

Deocamdată este evident un fapt: pomenita cooperativă de producție are vițe și recepționar, dar n-are «Entomoxan», — și are «Plotox», dar n-are... ploșnițe.

RE LA ȚE LU I OASE

În orașul Galați există numeroase firme luminoase și reclame luminoase, care popularizează diverse produse industriale și alimentare.

Acestor firme și reclame li se defectează uneori cite o literă sau mai multe și atunci cu greu se poate înțelege ce vor să laude.

De exemplu (exagerînd noi nițeluș) n-ar pricepe nimeni nimic dacă reclama de pe blocul H ar recomanda gălățencilor... CON ȚI DE BU BA (adică CONFECȚII DE BUMBAC), sau dacă reclama de pe blocul B ar striga pe cineva... TASE (în loc să spună MĂTASE), sau magazinul universal din cen-

trul orașului ar anunța că e... UNA... OURILOR (adică LUNA CADOURILOR), iar pe reclama de pe blocul M s-ar citi... ADIO (în loc de RADIO).

Explicația: în orașul Galați nu există nici un meseriaș care să se priceapă la reparat firme și reclame luminoase, apelîndu-se, cînd e cazul, la specialiștii fabricii «Electrofar» din București, ceea ce implică mari întîrzieri și alte neajunsuri.

Dar ar fi posibilă o rezolvare locală. Atelierul regional de reparat utilaj comercial (A.R.U.C.) din Galați ar putea pregăti meseriași care să repare firme și reclame luminoase.

Bineînțeles, cu o condiție: dacă cineva din regiunea Galați S-AR GÎ DI LA AȘA EVA.

Uite că ni s-au defectat și nouă niște litere. Vrem să spunem: dacă cineva din regiunea Galați S-AR GÎNDI LA AȘA CEVA.

C. CRISTOBALD

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

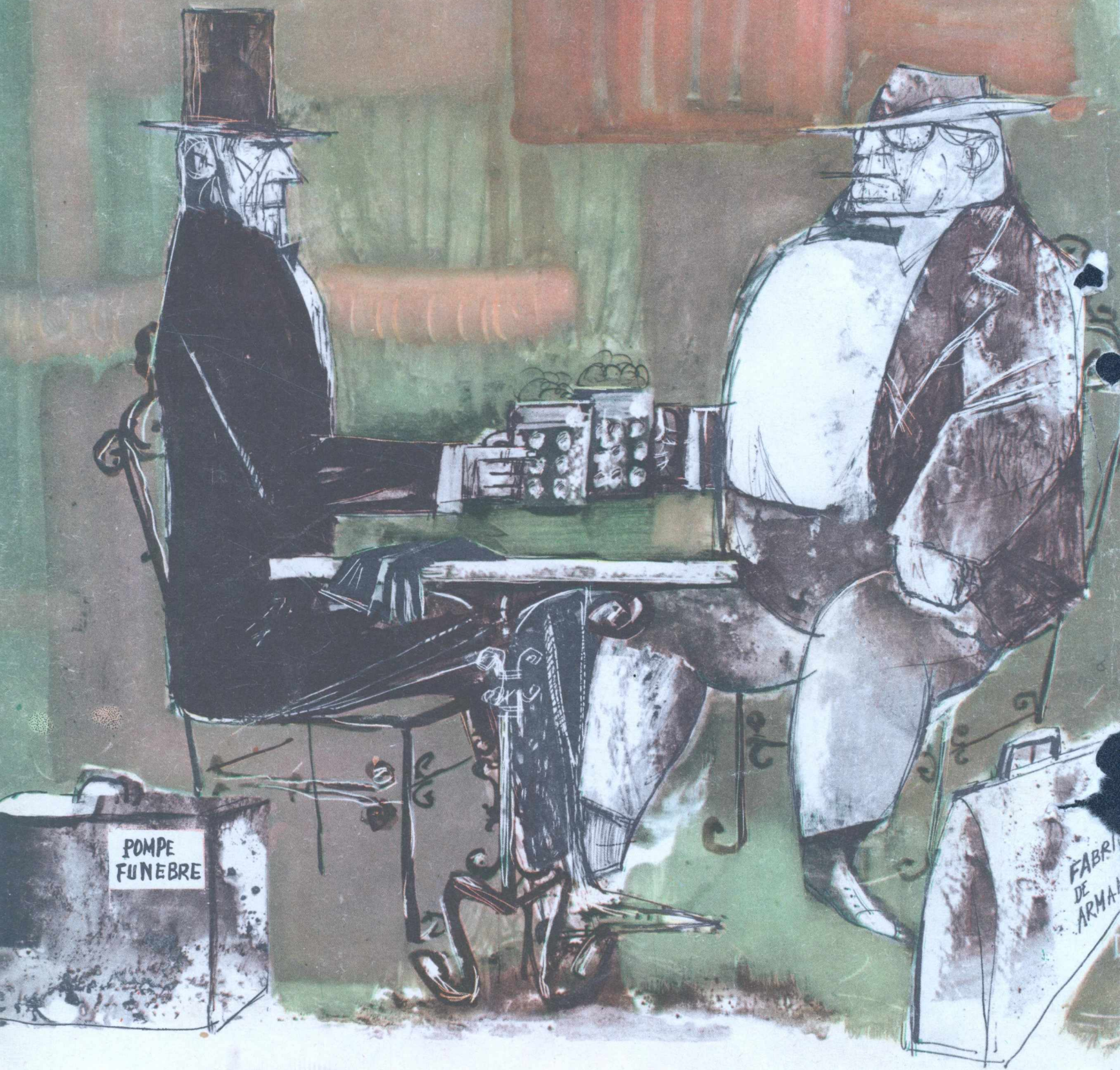
14.28.15;

Interurbun 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

„Case Săntei”

44.601

Business...

urzica